

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **JUDr. M. S.**, zastoupeného JUDr. Olgou Sovovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Bartákova 34, Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2009, č. j. x, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2009, č. j. 2 Cad 32/2009 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 8. 1. 2009, č. j. x. Rozhodnutím žalované byl žalobci od 2. 3. 2008 podle § 56 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) snížen starobní důchod. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci byl dodatečně započten vyměřovací základ prokázaný za období, které bylo dříve pro výpočet osobního vyměřovacího základu vyloučeno. Vzhledem k tomu, že od 2. 3. 2008 do 7. 2. 2009 bylo žalobci vyplaceno o 1281 Kč více, bude tato částka zúčtována ze splátky důchodu za únor 2009.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že výpočet důchodu podle zákona o důchodovém pojištění je diskriminační pro vyšší příjmové skupiny a to s ohledem na § 15 téhož zákona. Žalobce v dostatečném předstihu předložil žalované vyměřovací základ osoby samostatně výdělečně činné a tyto skutečnosti byly žalované

známy již ke dni 23. 6. 2008. Zúčtování důchodu pak není tak složitou věcí, aby muselo trvat od 23. 6. 2008, kdy příslušné územní pracoviště správy sociálního zabezpečení zjistilo potřebné údaje až do 15. 1. 2009, kdy bylo napadené rozhodnutí vypraveno. Liknavost orgánů sociálního zabezpečení nemůže jít k tíži žalobce, stržení části důchodu za červenec 2008 až leden 2009 je neoprávněné. Žalovaná měla se žalobcem minimálně projednat možnost zúčtování tvrzeného přeplatku ve splátkách, protože pokud byl žalobce odkázán na starobní důchod a k němu by nepřistupovala vyživovací povinnost manželky, dostal by se do tísnivé sociální situace.

Městský soud v Praze uvedl, že žalobce v řízení u tamního soudu vedeném pod sp. zn. 1 Cad 29/2008 dne 2. 10. 2008 předložil údaj o důchodovém pojištění osoby samostatně výdělečně činné za rok 2007. Písemnost byla Pražskou správou sociálního zabezpečení v Praze 3 vyhotovena dne 9. 9. 2008. Údaje o důchodovém pojištění žalobce pak byly žalované doručeny soudem dne 8. 10. 2008. Těmito zjištěními soud vyvracel tvrzení žalobce o okamžiku znalosti žalované o vyměřovacím základu žalobce za rok 2007.

Soud dále zdůraznil, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, je pouze podpůrným zákonem k zákonu č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Tento zákon pak upravuje v § 118a odst. 3 oprávnění příjemců dávek důchodového pojištění tak, že nárok na vrácení popř. náhradu částek vyplacených neprávem nebo ve vyšší výši než náležela zaniká uplynutím 5 let ode dne výplaty dávky. Žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí nepochybila, neboť neuplynula lhůta pro nárok na vrácení přeplatku na částce důchodového pojištění. Vzhledem k výši dávky, na kterou žalobci vznikl nárok, částka 11 240 Kč, kdy přeplatek na vyplácené dávce za období od 2. 3. 2008 do 7. 2. 2009 činí 1281 Kč, nikterak neohroží jeho výživu, a to i s ohledem na znění § 91 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, upravujícího vzájemnou vyživovací povinnost mezi manžely. Přeplatky vzniklé na dávce důchodového pojištění jsou přednostními pohledávkami, k jejich uhrazení se použije srážka z důchodu ve smyslu § 299 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále „o. s. ř.“).

K námitkám žalobce stran diskriminace a porušení čl. 30 odst. 1 Listiny soud uvedl, že tento článek pouze stanoví právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří, kdy interpretačním pravidlem je čl. 41 odst. 1 Listiny, dle kterého se tohoto práva lze domáhat pouze v mezích zákonů, tedy v mezích zákona o důchodovém pojištění. I když § 15 zákona o důchodovém pojištění zakládá širší solidaritu mezi jednotlivými skupinami obyvatelstva, nelze o tomto ustanovení hovořit tak, že by bylo výslovně diskriminační ve vlastním smyslu tohoto slova k osobám s vyššími příjmy. Proto soud neshledal důvod k postupu podle § 64 odst. 4 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, a podání návrhu na zrušení ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění. Toto ustanovení odkazuje na čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky, který dává soudu pouze možnost v případě, že dojde k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem, předložit věc Ústavnímu soudu. Jelikož soud k takovému názoru nedošel, uzavřel, že nejsou dány podmínky pro to, aby věc předložil Ústavnímu soudu k posouzení, zda ust. § 15 zákona č. 155/1995 Sb. je v souladu s ústavním pořádkem České republiky, zejména pak s čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl stěžovatel z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Povinností na straně stěžovatele odpovídají na straně druhé povinnosti správních orgánů a k tíži stěžovatele nemůže jít neplnění těchto povinností z důvodu prodlev v komunikaci v rámci struktury žalované. Stěžovatel je toho názoru, že pokud zákon o důchodovém pojištění neobsahuje lhůtu, ve které je žalovaná povinna přepočítat výši již přiznaného důchodu, je nutno vyjít ze lhůty stanovené tímto zákonem pro rozhodnutí o podání žádosti o přiznání starobního důchodu nebo ze lhůt stanoveným zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud se týče napadeného postupu žalované z hlediska běhu lhůt, zákon o důchodovém pojištění obsahuje pouze prekluzivní lhůtu pro vrácení přeplatku. Na postup žalované i právní výklad soudu dopadá v plném rozsahu nálezný Ústavního soudu I. ÚS 348/04. Ve zbytku stěžovatel odkázal na znění žaloby.

Stěžovatel vytýká soudu rozpornost v jeho tvrzení, že nebyl ohrožen stržením přeplatku na sociální jistotě. Vzájemná vyživovací povinnost manželů je totiž subsidiární a lze ji vyžadovat pouze tehdy, pokud je ohrožena úroveň sociální jistoty jednoho z manželů.

Za účelové považuje stěžovatel závěry soudu, že žalovaná neohrozila jeho sociální jistoty, protože se při vyúčtování pohybovala v zákonném rámci nezabavitelných částek důchodu. Exekuci je nutno považovat v rámci řízení za ultima ratio, která nastupuje pouze tehdy, pokud příjemce dávky neplní své povinnosti dobrovolně, případně přeplatek zavínil.

Stěžovatel namítá neústavnost ust. § 15 zákona o důchodovém pojištění, neboť redukce příjmů pro výpočet procentní výměry důchodu stanovená v tomto ustanovení jej znevýhodňuje a zakládá jeho nerovné postavení. Tímto ustanovením jsou poškozeni pojištěnci s vyššími příjmy, tedy ty osoby, jejichž příjem přesahuje základní stanovenou částku osobního vyměřovacího základu. U druhé redukční hranice a zejména u třetí dochází k podstatnému snížení výpočtového základu, aniž by byla zřejmá úvaha zákonodárce o legitimním smyslu a cíli uvedené úpravy. V důvodové zprávě se lze dočíst pouze to, že ve stanovení výpočtového základu se promítá princip sociální solidarity, že redukce má progresivní charakter a že stanovené částky jsou oproti dřívější úpravě vyšší. Faktickým výsledkem uplatnění uvedených redukcí je to, že čím je vyšší suma zaplaceného pojištění, tím je relativně nižší vyplácený důchod. Pokud soud hovoří o širší solidaritě, v zákoně o důchodovém pojištění se neobjevuje žádný pojem odpovídající širší nebo užší solidaritě. Stěžovatel upozornil na skutečnost, že o obdobném sporu je rozhodováno rovněž u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. Ús 8/2007. V jiném případě soud řízení přerušil, jeho návrhem na přerušování řízení se nezabýval.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Úvodem Nejvyšší správní soud pro posouzení věci považuje za podstatné osvětlit povahu právní úpravy § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění ve srovnání s úpravou § 118a zákona č. 582/1991 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, na kterou nesprávně poukazoval Městský soud v Praze a taktéž stěžovatel v kasační stížnosti.

Podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění, zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, nebo byl přiznán nebo se vyplácí neprávem, důchod se sníží nebo odejme nebo jeho výplata se zastaví, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Snížení výplaty důchodu se tak podle § 56 odst. 1 písm. c) citovaného zákona provádí vždy do budoucna (na rozdíl od nyní posuzované věci), tj. ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl důchod vyplacen.

Jinou otázkou pak je vrácení neprávem vyplacených částek v objektivní prekluzivní lhůtě (§ 118a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění).

V případě podle § 118a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nutno posuzovat, z jakého důvodu došlo k neoprávněné výplatě důchodu. Jestliže byl důchod vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce, než náležel, protože příjemce důchodu nesplnil některou jemu uloženou povinnost, přijal důchod nebo jeho část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byl vyplacen neprávem nebo ve vyšší částce než náležel, nebo vědomě jinak způsobil, že důchod nebo jeho část byl vyplácen neprávem nebo ve vyšší částce než náležel, má plátce důchodu vůči příjemci důchodu nárok na vrácení, popřípadě náhradu nesprávně vyplacené částky.

Právní úprava objektivní odpovědnosti, jejíž podstatou je odstranění právem reprobovaného právního stavu spočívajícího v konkurenci výplat starobního důchodu a příjmu z výdělečné činnosti, je pak obsažena v § 118a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení, jestliže byl občanovi vyplácen starobní důchod a nebyly přitom splněny podmínky stanovené zákonem o důchodovém pojištění pro výplatu tohoto důchodu, má plátce důchodu vůči tomuto občanovi nárok na vrácení těch vyplacených částek starobního důchodu, které nenáležely.

Uvedená zákonná konstrukce tak upravuje stav, kdy plátce důchodu nejdříve přizná a vyplácí důchod v částce odpovídající dle jeho náhledu správné výši, aby po zjištění, že důchod je přiznán nebo vyplácen ve vyšší částce, než náleží, rozhodl podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 118a odst. 1 nebo odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.

K těmto závěrům dospěl Městský soud v Praze, který na aplikaci § 118a zákona č. 582/1991 Sb. a implicitně též § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění vystavěl svou argumentaci.

Na tomto místě však Nejvyšší správní soud uvádí, že § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a ust. § 118a zákona 582/1991 Sb. na posuzovanou věc nikterak nedopadají.

V projednávané věci se jedná toliko zákonem o důchodovém pojištění předvídanou situaci zúčtování dávek podle § 56 odst. 4 citovaného zákona, kdy žalovaná zpětně upravuje důchod v závislosti na výši vyměřovacího základu zjištěného podle skutečných příjmů osoby samostatně výdělečně činné, aniž by bylo jakkoliv možno usuzovat, že tak činí z důvodů vzniku přeplatku ve smyslu § 118a zákona č. 582/1991 Sb.

Dikce ustanovení § 56 odst. 4) zákona o důchodovém pojištění zní: „po zjištění výše vyměřovacího základu pro pojistné u osob samostatně výdělečně činných podle skutečného příjmu ze samostatné výdělečné činnosti se výše důchodu přepočte se zřetelem k výši tohoto vyměřovacího základu, a to ode dne přiznání důchodu; byl-li důchod vyplácen ve vyšší nebo nižší výměře, než náleží po tomto přepočtu, vyplacené částky důchodu se zúčtují s částkami důchodu náležejícími v nové výši“.

Žalovaná napadeným rozhodnutím stěžovateli nově neupravila výši důchodu z důvodů, že by byl nesprávně vyměřen, ale z úřední povinnosti provedla jeho přepočet s účinky do minulosti na základě nově zjištěných skutečností, které v době rozhodování o přiznání důchodu nemohla z povahy věci znát. Lze říci, že žalovaná již při přiznání důchodu rozhodovala při vědomí, že jeho stanovená výše není definitivní a že ji bude nutno posléze postupem podle § 56 odst. 4) zákona o důchodovém pojištění upravit vzhledem ke skutečnému příjmu stěžovatele. Jinými slovy, v posuzované situaci osoby samostatně výdělečně činné přiznala žalovaná stěžovateli důchod (toto rozhodnutí nyní není předmětem posouzení), přičemž uvedené rozhodnutí bylo de facto prozatímní povahy, neboť dobu, za kterou nebyly známy skutečné příjmy stěžovatele, pro výpočet osobního vyměřovacího základu stěžovatele vyloučila, aby posléze výši důchodu podle jeho skutečných příjmů upravila. V případě osoby samostatně výdělečně činné (stěžovatele) tak došlo k nikterak neobvyklé situaci, kdy vyloučení doby s neznámými příjmy pro výpočet osobního vyměřovacího základu při přiznání důchodu bylo pro stěžovatele výhodnější, než pozdější zohlednění jeho skutečného vyměřovacího základu za inkriminované období, jenž mělo za následek úpravu – snížení důchodu stěžovatele. Žalovaná tak postupovala ex offio podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a vydala napadené rozhodnutí.

Lze uzavřít, že provedená úprava výše důchodu (snížení) podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, jenž je logickým následkem zpětného způsobu prokazování příjmů u osob samostatně výdělečně činných, nemá spojitost s postupem podle § 56 odst. 1 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a § 118a zákona č. 582/1991 Sb., na nějž poukazoval Městský soud v Praze i stěžovatel.

Vyslovené závěry se promítají i do posouzení dalších námitek stěžovatele, neboť ten se jimi mýl s podstatou napadeného rozhodnutí žalované, když nesprávně usuzoval (a nutno dodat, že i v souvislosti se závěry Městského soudu v Praze) na rozhodnutí žalované o vrácení přeplatku důchodu, navíc uplatnil výtky, jako by mu byl důchod posuzovaným rozhodnutím nově přiznán. Výsledek úpravy (snížení) svého důchodu přitom nikterak nenapadal.

Stěžovatel přednesl úvahy, že již pouhé nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí podle správního řádu má za následek zánik práva žalované na přepočtení výše důchodu a jeho zúčtování podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

Zdejší soud vyšel ze závěrů Městského soudu v Praze, že žalované byly dne 8. 10. 2008 soudem doručeny údaje o důchodovém pojištění stěžovatele jako osoby samostatně výdělečně činné za rok 2007, které vyhotovila Pražská správa sociálního zabezpečení v Praze 3 dne 9. 9. 2008, výše vyměřovacího základu za rok 2007 u stěžovatele činila 143 002 Kč. Tím došlo ke zjištění výše vyměřovacího základu, jak to předpokládá § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, žalovaná ve věci rozhodla dne 8. 1. 2009.

Tato skutečnost však nemá na projednávanou věc vliv, neboť k otázce nepřekročitelnosti lhůt stanovených v § 71 správního řádu Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná o lhůty pořádkové a že i po jejich uplynutí je možné vést řízení a vydat rozhodnutí ve věci. Nejedná se tedy o lhůty svou povahou prekluzivní, jak by bylo lze snad dovodit z obsahu námitek stěžovatele, tedy lhůty znamenající zánik práva na přepočtení důchodu se zřetelem k výši vyměřovacího základu podle skutečného příjmu a zúčtování částek důchodu podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, k níž by musel správní orgán i soud přihlídnout z úřední povinnosti. Stejně závěry by platily i pro situaci, pokud by byl stěžovateli předešlý důchod vyplácen v nižší výši, než by činil po zjištění vyměřovacího základu. Uplynutí zákonné lhůty tedy může vést nanejvýš k tomu, že účastník řízení je oprávněn uplatnit vůči správnímu orgánu opatření proti nečinnosti a domáhat se rozhodnutí ve věci. Nevydání rozhodnutí ve lhůtě zákonem stanovené je vadou správního řízení, nikoli však takovou vadou, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé a tudíž zrušení takového rozhodnutí soudem.

Byť je další námitka rovněž bez vlivu na zákonnost rozhodnutí žalované, je možno se ztotožnit s názorem Městského soudu v Praze, že pro přičitatelnost znalosti žalované o výši příjmů stěžovatele byl podstatný teprve okamžik, kdy výši vyměřovacího základu zjistil plátců důchodu, tj. v konkrétním případě žalovaná (§ 5 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb.), která jediná je oprávněna rozhodnout o dávkách důchodového pojištění, nikoli informovanost pouze některého z orgánů sociálního zabezpečení – v nyní projednávané věci Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 3. Lze uvést, že přehled o příjmech osoby samostatně výdělečně činné, na který stěžovatel upozorňoval, podávaný u okresních správ sociálního zabezpečení, které vybírají pojistné na sociální zabezpečení (§ 5 odst. 4 písm. r) zákona č. 582/1991 Sb.), slouží toliko pro účely placení pojistného osobami, které je podávají, a pro účely placení pojistného nevchází podle žádného zákonného ustanovení do dispozice plátců důchodů.

Stěžovatel dále namítal, že pokud mu byla zúčtována částka 1281 Kč ve splátce důchodu za únor 2009, která činila 12 137 Kč, ohrozí jej to na sociální jistotě. Zdejší soud nepovažuje námitku za relevantní, neboť soudnímu přezkumu podléhá pouze samotné rozhodnutí žalované o snížení důchodu podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, nikoliv již postup při zúčtování vyplacené částky důchodu s částkami důchodu náležejícími v nové výši, navíc lze vyjádřit pochybnost, zda otázka sociálního ohrožení stěžovatele vzhledem k zúčtované částce vůbec vyvstala.

Nejvyšší správní soud dále podotýká, že stěžovatelův odkaz na usnesení Ústavního soudu I. ÚS 348/04 na projednávanou věc nikterak nedopadá, neboť se jednalo o usnesení o odmítnutí ústavní stížnosti, kdy v projednávaném případě byla ústavní stížnost nepřijatelná, protože stěžovatel před jejím podáním nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (dovolání).

Směřuje-li kasační stížnost stěžovatele konečně i k tomu, že výpočet důchodu podle zákona o důchodovém pojištění je diskriminační pro vyšší příjmové skupiny, a to s ohledem na § 15 téhož zákona, je nutno podotknout, že napadené rozhodnutí se netýkalo samotného přiznání důchodu, nýbrž jeho úpravy podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a vznesená námitka nemá souvislost s napadeným rozhodnutím žalované. Řízení podle § 56 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění je na rozdíl od řízení o přiznání dávky zahajováno ex offio, jeho předmětem je tedy pouze úprava výše dávky v zákonem vymezeném rozsahu (zápočtu vyměřovacího základu osoby samostatně výdělečně činné). Námitky směřující proti jiným skutečnostem ovlivňujícím stanovení výše osobního vyměřovacího základu proto nejsou relevantní, uplatněny měly být proti původnímu rozhodnutí o přiznání důchodu, případně v samostatném řízení o přepočtu dávky podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění zahájeném na žádost stěžovatele.

Ve věci je pak možno obiter dictum odkázat na nález Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, Pl. ÚS 8/07, jímž Ústavní soud zrušil dnem 30. 9. 2011 ustanovení § 15 zákona o důchodovém pojištění. S ohledem na složitost celé problematiky a na připravovanou reformu důchodového systému odložil Ústavní soud vykonatelnost svého rozhodnutí do 30. 9. 2011 s tím, že zrušované ustanovení (§ 15 zákona o důchodovém pojištění) zůstává do stanovené doby aplikovatelné. S ohledem na výše uvedené závěry Ústavního soudu lze konstatovat, že bude na zákonodárci a jím konstruované úpravě přechodných ustanovení, jakým způsobem pojme novou právní úpravu, pomocí níž se postaví k aplikaci citovaného nálezu Ústavního soudu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že Městský soud v Praze sice zčásti neposoudil rozhodnou právní otázku správně, nicméně ve výsledku ve věci stěžovatele správně rozhodl. Kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto

rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Jaroslav

předseda senátu

V
l
a
š
í
n